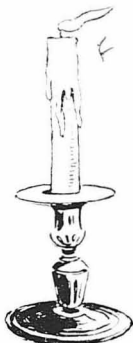

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΟΙ ΚΟΜΠΟΓΙΑΝΝΙΤΕΣ

Οι γιατροί μας και η γριππή. 'Επιστήμονες και έμπειρικοί. Τι διηγείται ο κ. Ριχ. Λιθαβυνόπουλος. 'Ο κομπογιαννίτης της Κεφαλληνίας και τα θυμάται του. Τό κομπικτραγκιό πόδημα τού μακχιρην Γ. Πρωτοπαπαδάκη στη Σμύρνη. 'Ο Στέλιος και η Στέλια. 'Ο 'Αλέξ. Σούτσος σκυριζέει τούς κομπογιαννίτες. 'Ο δόκτωρ 'Ιπτακκουάνας και οι «μικροσυκίριδες». 'Ο έμπειρικός και... τα σκυλιά. Πώς τούς περιγράφει ο Σάβας, κ.τ.λ.

Οι γιατροί τών 'Αθηνών βόσκονται τις ημέρες αυτές σέ έξωστειλή γήνησι. Λόγω της γριππής. Καί ό-μοιος δέν πρέπει να τούς ζήλην κανείς, γιατί, στην 'Ελλάδα τούλάχιστον, δυσκολότερο έπάγγελμα δέν υπάρχει από τό ιατρικό. Οι άσώπια του 'Ασκληπιού — όσοι έπί τό άρχαιοπρεπότερο τούς δοναζόμεναι — είνε οι πιο άποροσούμενοι από τούς έπιστήμονες. 'Αν ό άρρωστος γιατροσφύη, τό σιγουρότερο νόσημα με τό όποιον θα πληρώσει τό γιατρό του θα είνε η άχαρι-σμία. 'Αν πεθάνη, τό μοιραίο τέλος θα προστεθή στο πάθητικό τού γιατρού:

«—'Αχ, σέ φάγαμε οι γιατροί, άνθρώπη μου!...», θα μοιρολο-γήση ή άπορηγώρητη χήρα, που θα έξακολογήη να καταγέται τόν ταλιάρηο 'Ασκληπιάδη ως στην ημέρα που θ' άποφασίση να γίνη... εθ-θηνη χήρα.

Επειτα, οι γιατροί δίνουν κάθε μέρα εξετάσεις. Κάθε νέα πρόβ-λήμη σέ κρεβάτι άρρωστων, σημαίνει και μία νέα δοκιμασία της ικανότητός τους. Έξωτός τού άρρωστος, όλοι τού σπιτιού, συγγενείς και φίλοι σιγουρευτικοί, έξασπάζουν ένα είδος έλέγχου στην έπιστημο-σική τού γιατρού. Για τούς νέους μάλιστα γιατρούς, τά πρώτα βή-ματα είνε γεμάτα άπορηγοησίες. 'Η δυνασπία, ή χαζοπαιρία, τούς συνοδεύει παντού... Τέλος, υπάρχει 'ένας άλλος αντίπαλος τών για-τρού, ό όποιοτέρως. Είνε ό πρακτικός γιατρός, ό αυτοδιδάκτωρ — ό κ ο μ π ο γ ι α ν ν ι τ η ς — ό όποιος, στο πέτομα κάθε νόσου και κάθε πονίης, επέλαζε άκόμη και στην προσιόνημα. Ατός έχει την πείρη, στην όποία σφριζέται άπράταξη ή πεποιθήσις της λαϊκής μάζας...

Στά 'Ελλάδικα χωρία από πάντων, ό πρακτικός γιατρός με τό ημερολόγιό του και τά βότανά του, ή γ ρ ι α ρ ο σ σ α με τό μυστηριώδη για-τροσφία της και τά ζόγια της, έξασπάζουν άκόμη μεγάλο γόητρο, κι' ός στέλ-λουν τόν κόσμο στά «Θεμαγιάκια». Κι' ό-ταν σέ κανένα χωριο, όποι υπάρχει κομ-πογιαννίτης, πληθαίνει να εργατοσταθή έ-νας νέος έπιστήμων, άμέσως αρχίζει πό-λεμος φοβερός μεταξύ τών δύο. 'Ο κομ-πογιαννίτης βάζει σέ ένεργεια διαφό-ρα καταζήσεις πονηρίες για να τού πάρη τόν άερα, για να κλονίση τήν έπιστοσύ-νη τών χωρικών στο νώφερο έπιστήμο-να... Δηριγόνται νοσσημα σχετική άνε-γδοτά. 'Ιδου π. χ. τί συνέβη κάποτε στην Κεφαλήνια:

'Ο κ. Ριζάρδος Λιθαβυνόπουλος — ό γνωστός διατελής χειρουργός και πρώ-ην 'Υπουργός της Παιδείας — άφού έ-ποσπίδαε στην Εδράτη, έγίγινε στην Κεφαλήνια. Μια μέρα είχε βγει σ' έξοδομή. Καθώς περνούσε από κάποιο χωριο, οι συγγενείς ενός άρρωστου τόν εκάλισαν να έπισκε-φθή τόν άνδροσκόπό του, που ήταν από πολύν καιρό κατόικτος από ά-γνωστο γι' ατόους άρρωσטה.

'Οταν ό κ. Λιθαβυνόπουλος μπήκε στην κάμαρα τού άρρωστου, τόν βρήκε σέ έλικνή κατάσταση. 'Ηταν τρισετά άνδρατιμώμενος και κατα-ζήτινος. 'Ο γιατρός κατάλαβε άμέσως ότι έρροσκειτο για έτερο (αγοσφή), βασιλιάς μάλιστα μορφής...

Ένώ όμοιος έξήταζε τόν άρρωστο, είδε να μπαίνη ένας κοντόχον-τρος άνδρσκος, με γένεια, γυαλιά, και άρχετα βρουερός... 'Επροσέ-φθη, στήθεξ κοντά στο κρεβάτι και άρχισε να λέη και να ξανα-λέη μία μυστηριώδη άναυγήτη λέξη: «Κ ά τ ο σ ι... κ ά τ ο σ ι... κ ά τ ο σ ι...»

—Ποιός είσαι τού λόγου σου; τόν ερώτησε ό κ. Λιθαβυνόπουλος
—Κάποι... Είμαι ό γιατρός τού χωριού... Κάποι. Τριάντα χρόνια κάποι τού γιατρού!

—Έχεις δίπλωμα;
—Κάποι! Απάντησε ό άλλος με τόνο ήπεροτιτικό. Δέν μου χρειάζε-ται τό δίπλωμα, έγω τήν πρακτική μου έγώ!...

—'Ωραία! Λοιπόν, πές μου τί έχει ό άρρωστος.

'Ο κομπογιαννίτης εσθηριζέει καλύτερα τά ματογυά-λια στοί μητι του, ξερόβηξε και έξέφερε τήν εξής σο-φή γνώμη με στόμαφο:
—Κάποι!... 'Έχει σμηλαζόνη, περιελοχή, φλογιστική άσπενεία και μελισσοσουργία!

'Ο κ. Λιθαβυνόπουλος —γνωστός και για τό άνεξάν-τητο Κεφαλλονίτικο χούμορο του— είπε:

—'Ως προς τά άλλα, είμαστε συμφωνοί, κώριε συνά-δειξερ, άλλα κείνο τό μ ε λ ι σ σ ο υ ρ γ ι ά δέν μπο-ρώ να τό καταλάβω.

—Νά στο ξηγήσω γώ! απάντησε κομιαστικά ό κομ-πογιαννίτης... 'Ο άρρωστος ατός είνε τριγητής στά

μελίσιμα. Αηλαδής μαζέει τό μέλι από τά κρεβάτια... Τό λοιπόν, τούτ, τούτ, τούτ, τότε κοιποδοσαν κάθε μέρα ή μελίσιμα και γίνιρη έτσι ζήτινος σάν τό μέλι. Σωστή μελίσιμοσουργία. Κατάλαβε; τούρα; Κάποι!

—Κάποι, απάντησε και ό κ. Ριχ. Λιθαβυνόπουλος παίρνοντας τό καπέλλο του. 'Ηταν άνόητο να διατάξη γιατροικά. Τά διάφορα μαν-τρόνια τού κομπογιαννίτη είχαν κάνει τή δουκία του, βυθώνοντας τήν άρρωσטה να γρή τόν άνδροσκόπο. Δέν ήπαρχε σωστήρη. Καί ό έπι-στήμων έφυγε, αφήνοντας τόν άρρωτη να πάρη τόν πλάτη του.

Πέρασαν από τούς πολλά χρόνια. 'Ο κ. Ριχ. Λιθαβυνόπουλος φα-τεί όλοος τούς σμηλαζώτες του τι σημαίνει ή λέξη «κάποι». Κανέ-νας όμοιος δέν είνε σέ θέσι να τόν πληροφορήση. 'Ισως να έρροσκειτο για κωμική καθολοσική λέξη, που τήν έφτιαξε ό κομπογιαννίτης τού χωριού για να δίνη μυστηριώδες γόητρο στην άρρωσטה του...

'Ιδου τούρα έν' άλλο άνέκδοτο, που μάς δείχνει ότι τό ιατρικό έπάγγελμα δέν είνε άνόητο και... για τούς γιατρούς. 'Αποδεικνύει μάλιστα ότι οι σιγγενείς τής έπιστήμης τού 'Προκοράτους διατρέχουν και άλλος είδος κινδύνου. Τό διαγινάτο ό μακαριτής Γεώργιος Πρω-τοπαπαδάκης (θείος τού τωκεσάσθεντος στο Γουδί άποφυγού τών Ο-ικονομικών) γιατρός έξιστος, που διατρήσε πολλά χρόνια γυναικο-λογική κλινική στη Σμύρνη, επί Τουρκοκρατίας.

Κάποτε, λοιπόν, συνέβη να τόν κάλεσαν στο τότε άνδρο προ-σσιο Μπουενοβά, τό περιφημο για τήν παλιόκρατία τών άνδρυν του και τήν όμορφιά τών γυναικών του. Μια λεγόνα ήταν άρρωστη κι' ό άνδρας της, άνισχυος, έπληε στη Σμύρνη νόχτα κι' έτάλεσε τό γιατρού.

—Πώς γρήγορα, γιατρός μου, τού είπε ό γυναικόκομος Μπου-νοβαλιώτης, γιατί ή γυνάικα μου δέν είνε καλά!

'Οταν ό Πρωτοπαπαδάκης έμπήκε στο σπίτι, παρατήρησε ότι, έξωτός τής άρρωστης δέν βροσκότανε κανείς άλλος εκεί μέσα... Τό σπίτι ήταν κωφόρο, στα κρεβάτια, και ή όμα περπατούε... Γύρω επικρατούσε νεκρική σιωπή!...

'Ο σιγγιος άνοιξε τήν πόρτα τής κρεβ-βατοκάμαρας και άφησε τό γιατρό να πε-ρίσσει... 'Επειτα, τήν έβλεψε και στάθηκε σεί.

Είχε τήν όψη ζοφερή. Φαίνεται ότι ά-γαπούσε πολύ, ελάτρευε τή γυναίκα του και ή κατάσταση της τόν έκανε να ύπο-φωρη...

'Ο γιατρός έλπιούσε στο κρεβάτι τής άρρωστης, έσπινε και άρχισε να τήν εξε-τάση. 'Η γυναίκα, με τό άνατολικά ό-ραία χαρκατηριστικά, έπονοσε και μαζή με τά θερημητικά της παρόνια, έλεγε:

—'Αχ, Στέλιο μου, πεθάνω... Χάνομαι, Στέλιο μου...

Τήν έποδο τήν αυτή τήν έλεγε και τήν ξανάλεγε σέ όλοος τούς τόνους τού παραπόνου. 'Ο σιγγιος δέν άπαντούσε. 'Ο γιατρός δέν μπορούσε να ξέρη ποιά έντίστοση τού έκανε τά κλάματα τής γυνά-ικας του, γιατί έξακολοθούσε να είνε σιωπημένος και να εξετάζει τήν άρρωστη. 'Αζαμα όμοιος άνοιξε τή φωνή τού σιγγιου να ύπνώνεται σέ τόνο φοβερός και να λέη:
—'Εννοια σου, Στέλια μου, κι' άν πάθης εσού τίποτα, γυναικας δέν θαθήνη ζωντανός από δω μέσα!

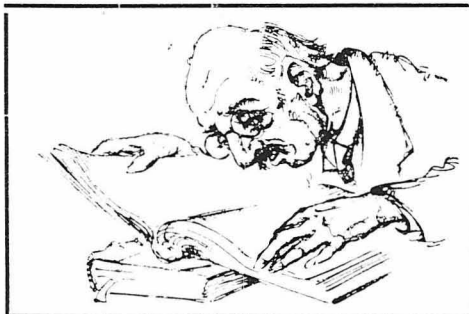
'Ο γιατρός άνεσπρωχότι άπότομα, έγίγινε και είδε τόν ήρωικό Στέ-λιο ν' άνομιτά επάνω στην πόρτα, ένίο τό χέρι τού ήταν στη ζώνη, όποι σίγουρα θα ήπαρχε κρημνίση κάποια κάμψιτομοσμη. Καί ή όμη τού φοβερού Μπουενοβαλιώτη ήταν άποφασιστική!...

'Αν και ή σκηνη ήταν άποροδοσθη, ό μακαριτής Πρωτοπαπα-δάκης δέν έτρομοκρατήθη. 'Εξακολούθησε ήσυχα τήν εξέταση, έγρωψε τήν κατάλληλη συνταγή και κατόψωθε να τούσθη τό ήθικό τής άρ-ρωστης. 'Οποσδήποτε, ή όραία Στέλια δέν έπαθε τίποτε και ά-σώθηε. Καί ό ήρωικός Στέλιος θα ζή άκόμη ίσως μαζή με τή Στέλια του σέ κανένα προσφωρικό σιναικομο τών 'Αθηνών.

Περίφημο κομπογιαννίτης ήδηξεν οι Ζαγοριάνοι, τούς όποιους εσατίτισε ό 'Αλ. Σούτσος στην κωμωδία του «'Α-σώτος». 'Εκεί, ό γιατρός 'Ιπτακκουάνας λέει:

—'Δεν ελι' έγώ Ζαγοριάνος να περπατάω στό όρομο
Μέ άλοιφάς, με έμπλαστρα, με βότανα στόν όμο,
Και με δοντιάρη, σφιγγίμω και νυστεριών χαρχαλί,
Μέ τό σαμονοκόκαλο και τρέχο στο κεφάλι,
Νά σκούβω από τό κόντρο και γρόφο μου μουλάρι,
—Καλός γιατρός, πουλό ζωή, ποιός θέλει, ποιός θα (πάρη)...

'Ο Σάβας πάλι τούς περιγράφει παραστατικά: Οι κομ-

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ κ. ΜΕΝΟΥ ΦΙΛΗΝΤΑ

Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΟΥ ΔΛΗ

Μιά μέρα ο 'Αλῆς, ο πρώτος ἀξάδεργος καὶ γαμπρὸς τοῦ Μουχα-
μέτη, τὸν πορφύρη τῶν Μουσουλιμάνων, ταξίδεψε μ' ἕνα καραβάνι
καυῆλες, ἔχοντας καμψιλόρη τὸ δοῦλο του.

Στὶς καυῆλες ἀπάνω εἶνε φορτωμένα ψωμιὰ.

Στὸ δρόμο τὸν πλησίασε ἕνας ἑβραῖος καὶ τοῦ γράφησε ἕνα ψωμί.
'Ο 'Αλῆς εἶπε τότε τὸν δοῦλό του νὰ δώσει τὸ ἑβραῖον ἕνα ψωμί.
'Εκεῖνος ὅμως εἶπε γιὰτὶ βαρύνεται, εἶπε γιὰτὶ ἦταν φιλάργυρος, ἀπο-
κρίθηκε:

- Μὰ, ἀφέντη, τὸ ψωμί εἶνε μέσα στὰ κοφρίνια.
- Τότε δός του ἕνα κοφρίνι, διάταξε ὁ 'Αλῆς.
- 'Αλλὰ καὶ τὰ κοφρίνια εἶνε φορτωμένα ἀπάνω στὶς καυῆλες, ἀ-
φέντη.
- Δός του τότε μιὰ καυῆλα φορτωμένη.
- 'Η καυῆλες εἶνε δεμένες ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀφέντη...
- Τότε δόσε ὅλες τὶς καυῆλες καὶ φῆγε καὶ σὺ γιὰτὶ δὲν σὲ χροιά-
ζομαι πειὰ, ἀπάντησε ὁ δίκαιος 'Αλῆς καὶ ἔδωσε τὸν κακὸ ἑβραῖό του.

Η ΕΞΥΠΝΑΔΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

'Ο Μεγάλος Βεζύρης 'Αλῆ-πασὰ ἦταν γεννημένος τὴν ἴδια μέρα
μὲ τὸν Σουλτάν-'Αἰῆ, μὲ τὴ διαφορά πὸς ὁ Βεζύρης εἶχε γεννηθεῖ τέσο-
ρες ὥρες προητέρα ἀπ' τὸ Σουλτάνο. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, τὸ ἤξεραν
ὄχι μόνο ὁ διὸ τους, μὰ καὶ ἄλλοι σχετικοὶ τους.

Μιά μέρα ὁ Σουλτάνος δοκιμάζοντας τὸ πνεῦμα τοῦ 'Αλῆ, τὸν
ρότησε πρὸς σὲ ἐπισημοῦ κόσμο:

—Ποῦς ἀπὸ τοὺς διὸ μὰ εἶνε μεγαλύτερος, παρὰ μὲν;
Δὲν πρόδωσε, βέβαιε, τὸ ἐσθὴν ἡμίσει ἐπιτήδης, "Αν λοιπὸν ὁ
Βεζύρης ἀποκρινόταν: — «'Εγὼς, θάπετε ὄχι, γιὰτὶ δὲν ταίριαζε
νὰ τῆ σ' ἕνα Σουλτάνο πὸς ὁ Βε-
ζύρης του εἶνε μεγαλύτερος. "Αν
πάλι ἔλεγε τὸ Σουλτάνο του: —
'Εσεῖς, θὰ φανότανε ταπεινὸς
ἀποκόλλοντας, πρῶτα μὲν δὲν τὸ
θελε οὔτε αὐτὸς, μὰ οὔτε καὶ ὁ
Σουλτάνος τὸ περμένο ἀπὸ τὸν
περιφωρὸ 'Αλῆ-πασὰ. Μιὰ ὁ 'Αλῆς
ἦταν ἔξυπνος. Καὶ βγήκε εἰκόλα
ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι, πὸν τὸν ἔφε-
ρε ἢ ἐρώτησι τοῦ Σουλτάνου, μὲ
μιὰν πνευματικὴ ἀπόκρισι του:

—Μεγαλειότατε, εἰτε, ἔκανα
καὶ σὺ γέννησι μὲν ὄτι κίνο
πάντα γιὰ Σὰς, Βιάστηρα νὰ γεν-
νηθῶ τέσσερες ὥρες νωριτερα γιὰ
νὰ βροῖκομαι σὸν κόσμο καὶ νὰ
μπαρὸ νὰ σὰς προῦπανήσω!...

'Ο Λέων Τολστόϊ

Ο ΑΡΧΙΚΛΕΦΤΗΣ

"Ἐνας γυρολόγος, μὲ γεμάτὸ τὸ καρποσάκι του ἀπὸ σκοῦτες, γέ-
ριζε στοὺς δρόμους καὶ τὶς πούλαγε πρὸς τριάντα παραδες τὴ μιὰ.
"Ὅλοι λοιπὸν τρέγανε μ' ἀγοράζανε ἀπὸ δαῖτον φτηνὲς σκοῦτες.

"Σταρεὶ ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως βγήκε καὶ πούλαγε σκοῦτες καὶ ἕνας
ἄλλος γυρολόγος, πρὸς εἰκοσι παραδες τὴ μιὰ. Τότε ὁ κόσμος παρά-
τησε τὸν παλιὸν γυρολόγο καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπ' τὸ νῆο. 'Ο πρῶ-
τος γυρολόγος ἀποφάσε —καὶ μὲ τὸ δίκαιο του— πὸς ὁ ἄλλος κατέ-
φευγε νὰ πονήσῃ τόσο φτηνὰ τὸ ἴδιο πράγμα, καὶ ἕνα βράδε πῆγε
κρυφὰ σὰτι του καὶ τὸν λέει:

—Βοὲ ἀδερφέ, πὸς σὲ συμφέρει καὶ πονήζῃ τὶς σκοῦτες σου εἰκοσι
παραδες τὴ μιὰ; 'Εγὼ πὸν κλέβω τὰ ὄνικά τους, μὴδὲς βγάζω τὰ λε-
φτά μου πονήδοντας τες πρὸς τριάντα παραδες.

Τότε ὁ ἄλλος γυρολόγος γέλασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ τὸν ἀπο-
κρίθηκε:

—'Απλούστατα, φίλε μου, ἐμένα μὲ συμφέρει νὰ τὶς πούλωσῃ εἰ-
κοσι παραδες, γιὰτὶ κλέβω τὶς σκοῦτες ἑτοίμες!...

ΜΕΝΟΣ ΦΙΛΗΝΤΑΣ

πογιαννίτες κρατοῦσαν προσωπιητὴ σοβαρότητα, λόγολογο πάντα
καὶ λοζάτοι, φοροῦσαν συνήθως «μαλλιαρὰ σιγούνα καὶ περιέδε-
νον τὴν εἰς δασεῖς πλοκαμίους κναιόνουσαν χαιτήν των διὰ πραιοῖ-
νη ταυίας». Σαὶ χέμου τους κρατοῦσαν χοντρὸ βαθδὶ ἢ ῥότλο-
ματσούκα —καὶ γι' αὐτὸ ὁ λαὸς τοὺς ὄνομαζε μ α τ σ ο υ κ α ρ ι δ ε ς.
Τὸ ῥότλο αὐτὸ τοὺς ἐχρησιμοῦνε γιὰ νὰ προφυλάσσονται ἀπὸ
τοὺς σκιάλους, στὶς περιουδίες τους, μέσ' ἀπὸ τὰ χωριά, ἀλλὰ καὶ
γιὰ ν' ἀμύνονται ἐναντίον τῶν... ἀνθρώπων σὲ περιπτώσι ἀποτυχίας!
'Ο διαπρηπὴς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. 'Αρ. Κούβης γράφει
ὅτι ἔχει στὴν ταχίη του ἕνα τέτοιο βαθδὶ κομπογιαννίτη, τὸ ὅποιο
στὴ λαβὴ του φέρει σκαλισμὸν τὸ σμυλεῖται δύο φειδιόν, δηλ., τὸ
ἔμβλημα τοῦ προγόνου αὐτοῦ 'Ασκληπιούς.

Τέλος ὅταν ὁ κομπογιαννίτης
ἔμπαιναν στὰ χωριά, διαλοῦ-
σαν, εἶτε αὐτοὶ ὁ ἴδιος, εἶτε μὲ
τὸν τελάλη, τὴν ἰδιότητά τους
ὡς χειροφυγῶν ἢ παθολόγων:
«—Γιατρὸς καλὸς!... γαμπρὸς
καλὰ!... πούλω ζοῆ!...» κλπ.

ΡΩΣΣΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟΥ Α. ΤΟΛΣΤΟΪ

Η ΒΑΡΥΤΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

'Ο ἄντρας καὶ ἡ γυναῖκα φιλονεικοῦσαν ταχτικά γιὰ τὸ ποὺς ἀπ'
τοὺς δύο τους ἔκανε τὶς βαρύτερες δουλειές.

- 'Εγὼ! ἔλεγε ὁ ἄντρας.
- 'Ὀχι, ἐγὼ! τοὺ ἀπαντοῦσε ἡ γυναῖκα του.
- Κι' ἔτσι ἡ φιλονεικία τους ἐξελουλοῦσθη, γιὰτὶ ποτὲ δὲν ἐσιμφο-
νοῦσαν.

Τέλος, ἕνα πρῶτὸ καλοκαιριτικὸ ἀποράσιον νὰ ἀρήσει ὁ καθένας
τὴ δουλειά τὴ δική του καὶ νὰ κἀνὴ τὴ δουλειά τοῦ ἄλλουνοῦ.

- Κι' ἔτσι ἡ γυναῖκα πῆγε στὸ χωράρι καὶ ὁ ἄντρας ἔμεινε στὸ σπίτι.
- Προσοχὴ, τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγε. Νὰ βγάλης
ἔξω τὶς γελιάδες καὶ τὰ πρόβατα νοσῆς. Νὰ δώσης φράξ στὰ κλωσσο-
πούλια καὶ νὰ προσέξῃς νὰ μὴ χαθῇ κανένα τους. Νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ
δεῖπνο γιὰ τὸ βράδι, νὰ κἀνῃς τὶς τιμητικὰς καὶ νὰ χτυπήσῃς καὶ τὸ
γάλα γιὰ νὰ βγάλῃς βοῦτιρο. Μὴ λησμονήσῃς νὰ κοπιώσῃς καὶ τὸ
κεχρί!...

Κι' ἀφοῦ ἀνέφερε μὲ τὴ σειρά στὸν ἄντρα τὴς ὅλες τὶς δουλειές
ποὺ ἔφερε νὰ κἀνῃ, ἡ γυναῖκα ἔφυγε.

Τὰ ῥωα, μὴδὲς ἤθελε ἢ συνηθισμένη τους ὥρα, βγήκαν μόνα τους
ἔξω καὶ σκορπίστηκαν ἔδω καὶ ἐκεῖ. 'Ο ἄντρας εἶδε καὶ ἔπαθε ὡς πὸν
νὰ μπουρένη νὰ τὰ σημαίαση.

"Ὅταν ὅμως μπῆκε στὸ σπίτι, σκέφτηκε ὅτι ἔφερε νὰ κἀνὴ ἀκόμα
κάτι γιὰ νὰ μὴν ἔχη φόβο μίρτος ἀράξῃ κανένα ἀπ' τὰ κλωσσοπού-
λια τὸ γράφα.

Τάδεσε λοιπὸν ὄλα ἀπὸ τὸ πόδι, τὸνα κοντὰ στ' ἄλλο, μ' ἕνα ψιλὸ
σκακί καὶ στὸ τέλος ἔδεσε καὶ τὴν κλωσσα στὴν ἄκρη τοῦ σκακίου.

—Τώρα, σκέφτηκε, δὲν ἔχω φόβο μὴ ποὺ ἀράξῃ κανένα τὸ γράφα.

Ἐίχε προσέξει ἀκόμα πὸς ἡ γυ-
ναῖκα του, ἕνα κοπιάνισε τὸ κεχρί,
ἀνοκίτητε μισὸ καὶ τὴ ῥῆη, καὶ
θέλησε νὰ κἀνῃ καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο.
"Ἐπειτα, γιὰ νὰ χτυπήσῃ σιγχα-
νος καὶ τὸ γάλα καὶ νὰ βγῇ τὸ
βοῦτιρο, ἔδεσε τὸ γαλακτοδοχεῖο
στὴ μέση του.

"Ὅσποτον νὰ κοπιανιστῇ τὸ κε-
χρί, σκέφτηκε, θάνα βγαλιμένο
καὶ τὸ βοῦτιρο.

"Ἄσῃνα ἄκουσε τὴν κόττα νὰ
φρονάζῃ καὶ τὰ πούλια νὰ χαιόνη
τὸν κόσμο μὲ τὶς φωνές τους.

Καθὸς ὅμως θέλησε νὰ πετα-
χτὴ γοῖγοσα-γοῖγοσα ἔξω καὶ νὰ
ἰδῇ τὴ τρέχει, σκόνταντε, ἔπεσε κά-
τω καὶ ἔκαμε κομιάντι τὸ γαλα-
κτοδοχεῖο. Τέλος πάντων προά-
θησε καὶ βγήκε ἔξω στὴν αὐλή.
'Ἐκεῖ εἶδε ἕνα μεγάλο καὶ δυνατὸ
γέρκα πὸν εἶχε ἀράξῃ ἕνα

πρόδι. 'Αλλὰ μισὸ μ' αὐτὸ εἶχε σηκώσι ψηφὰ στὸν ἄερα σὰν κοπιολοῖ
καὶ τ' ἄλλα πούλια καὶ τὴν κλωσσα μισὸ!...

'Ἐνὸ ὁ χοριάντι στεκόταν μ' ἀνοχτὸ τὸ στόμα, κῶθηκε μέσα στὸ
σάτι ἕνα γοιούνη καὶ γράμισε τὴ σκάρη μὲ τὴ ῥῆη.

"Ἡ ῥῆη κῶθηκε καὶ τὸ γοιούνη ἄρχισε νὰ τὴν τραῖη!...

"Ἐνα ἄλλο γοιούνη, πάλι, ἔφωσε τὸ κεφάλι του μέσα στὸ γουδι
καὶ ἔφαγε καὶ αὐτὸ τὸ κεχρί!... Στὸ μεταῦν ἔδωσε καὶ τὴ φωτιά. 'Ο χο-
ριάντις, μπάνοντας στὸ σάτι καὶ βλέποντας ὅλες αὐτὲς τὶς ῥῆμεις, τῶ-
χουσε διότλοτα. Σταίφωσε τὰ χέμου του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίετα!...

"Ἄν ἐγίρσιος ἡ γυναῖκα του κατὰ τὸ δεῖλι, κῶπαξε στὴν αὐλή καὶ
δὲν εἶδε οὔτε κλωσσα, οὔτε κλωσσοπούλια. Σεφρότωσε τότε βιαστικά
τὸ ἀλόγὸ τῆς καὶ μπῆκε ἀνήσυχη μέσα στὸ σάτι.

—Ποῦ εἶνε ἡ κλωσσα μὲ τὰ πούλια τῆς; ρότησε τὸν ἄντρα τῆς.
—Τάδεσε τὸνα κοντὰ στ' ἄλλο γιὰ νὰ μὴ χαθῶν καὶ τ' ἀράξῃ
ὄλα μισὸ ἕνα μεγάλο γέρκα! ἀποκρίθηκε ὁ ἄντρας τῆς.

—Καλὰ. Καὶ τὸ φαί ποῦ εἶνε;
—Φαί γρῆμεις τώρα; Δὲν βλέπει πὸν οὔστηρες ἢ φωτιά;
—Τὸ γάλα τὸ χτυπήσῃς;
—'Ὀχι. Καθὸς ἔκανα νὰ τρέξω γιὰ τὰ πούλια, σκόνταντα καὶ χῶ-
θηκε. Τὸ φραγὰν τὰ σκακί!...

—Κι' ἡ ῥῆη γιὰτὶ εἶνε κναιμένη στὸ πάτομα;
—Νὰ, ἔξ ἀτίας ἀπάντὸν τὸν καταρῶνον γοιούνην. Τὸνα μὴ
ἀναποδογίσει τὴ σκάρη καὶ τ' ἄλλο μὴ ἔπατόρησε τὸ κεχρί.

—Μπρόβο, ἄντρα, ποῖν ὄρατὶ τὰ κατάφρες! εἶτε ἡ γυναῖκα. "Αν
ρωτῆς καὶ γιὰ μὲνα, φροῦσα ὄλο τὸ χωράρι.

—'Αι! βέβαια! Στὸ χωράρι δὲν ἔχει νὰ κἀνὴ κανεὶ σαρὸ μονάχα
μιὰ δουλειά. 'Ἐνὸ ἔδω πρόει νὰ κἀνῃ μισὸ ἕνα ποῦ δουλειές!...

Πῶς νὰ τὰ βγάλῃς λέρα, γυναῖκα!...

—Κι' ὅμως, νὰ ποῦ ἐγὼ τὰ βγάξω λέρα, κάθε μέρα κίωλας. Λοκτὸν
πρόσεχε νὰ μὴν ἀρχίσῃς ἄλλη φορὰ τὴ γαρίνια καὶ νὰ μὴ λῆς πὸς ἡ
γυναῖκες κἀθόντα στὸ σάτι
μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα!...Τ'
ἀκουσε, νοκοκῶση;

—Τ' ἄκουσα, γυναῖκα, γὰ-
κουσα καὶ δὲν θὰ ξαναβῶλο
πειὰ ἄρα!... Μὲ νουσε!...
ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ

